

1750.

Един инстинкт за самосъхранение,
А колко много съдници си има:
“Защо си жив след тежките мъчения?”
И лепват ти дамба незаличима.

Те, подлещите, скрити и маскирани,
Живели на спокойствие, уютно,
Осъждат грешниците инквизирани
В мелачката на времето барутно.

А вместо тях партийните деятели
Се правят на жреци на Свободата,
Във парламента те са заседатели
И дисиденти, но със задна дата.

Така се ражда нова демокрация
От старата червена клептокрация.

1751.

Велики люде са робовладетели
И смятат, че това е най-естествено...
Едва ли биха някога се сетили,
Че неестественото е съществено.

А Аристотел дава дефиниция
За роби: “говорящите добичета”
И дефиницията по традиция
Тираните и досега изричат я.

В сегашния модерен век продажбите
На роби са спокойно процъфтяващи,
Те незаконни са, тъй както кражбите,
Но както кражбите са непреставащи.

А властите твърдят невъзмутимо,
Че правят “к’вото е необходимо”.

1752.

Неописуем нявга бе възторга ни,
Когато бе широко разгласено
Успешното присаждане на органи –
От Папата дори незабранено.

Бандитите изгодата съгледаха
Преди управата да я съгледа,
За пресни органи война поведоха
И даже поздравиха се с победа.

Не е известно колко са убитите,
За да им вземат частите телесни,
Които от богатите и ситите
Се плащат щедро със пари нечестни.

Но общо взето в нашата държава
На бъбреците броят намалява.

1753.

Рисуването, музиката, спортът
Въздействат всекиму и без слова –
Звукът и образът им са паспортът
За към останалите сетива.

Но чудото на буквените знаци
Кой Господ би могъл да обясни?
Те са доносници и душевдци,
Но и създатели на добрини.

Със мисълта те имат връзка пряка
И предивикват сълзи или смях,
Ведно със музата Поета чака
Да се прослави някой ден чрез тях.

Но плътен мрак отдавна е покрил
Тоз който пръв ги е изобретил.

1754.

Най-ниската заплата получава
Копач във въгледобивната мина,
А цялото съкровище остава
В ръцете на избраните малцина.

Несправедливостта е постоянна
Владетелка на цялата планета,
Но най-добре си изпълнява плана
Във мините и минните полета.

Там недоволство непрестанно тлее,
Властта за него винаги е сляпа
И само щом омразата прелее
Се сеца за спасителната клапа.

Най-често става тъй, че за беда
От там избликва кръв вместо вода.

1755.

За мисълта, изказана чрез стих,
Днес съществува всякаква представа,
А от това аз смелост придобих
И мнението свое да представя.

От стих не се нуждае мисълта
Стихът обаче празен е без нея
Дори при помощта на песента
Ако започне някой да го пее.

Приканвам паметта за фактор тук,
Безмислените думи кой ги знае? –
Семейният критик и никой друг,
А може би и той се колебае.

Поета все пак част е от отбора,
Към който спадат мислещите хора.

1756.

И боговете подлежат на смяна,
А тя е окончателна когато я
Законно обявят за постоянна
И Бог превърнат във музейна статуя.

Доскорошните мръсни еретици
На вярата поемат деловодството
И бързо стават новите владици
На новия си Бог под ръководството.

Не се предвиждат коренни промени.
Остават и дворците, и затворите,
Съставите обче са сменени -
И тези пред, и тези зад, стоборите.

Обаче даже и да не желаем,
Рогатия остава несменяем.

1757.

За лъчевата болест зная много,
Но този, който трябва, знае малко –
Един ден той ще бъде съден строго,
Но вече ще е твърде късно...Жалко!

За Политика би било полезно
Да види вместо някой да му казва
Каква ужасна гибел безвъзмездна
Тай се скрита в атомната язва.

Как постепенно тялото се скапва
Със кръвоизливи отвън навътре
И как духът от ден на ден отслабва
Докато до смъртта си се дотътри.

Но политикът смята за достатъчно,
Познанието му да е зачатъчно.

1758.

Течеше бурното учебно време
На преустройство и безумен страх,
Когато беше трудно да се вземе
ОФ-бележка за несторен грях.

Фетиш бе тя за всичките младежи,
Без нея няма университет!
Отличникът, изместен от невежи,
Бе жертвата на прицел най-напред.

А някакви субекти низкочели,
Получили известно как властта,
Едничка книга без да са прочели
Изтребваха интелигентността.

От тези приливи на простотата
Ще тегли още векове страната.

1759.

Светът, подложен на уеднаквяване,
Със всички сили се съпротивлява
На силата, която се надява
Да тласне нравите към претопяване.

Огромните тълпи са във движение,
Безпланово на вид, но постоянно
И колкото и да изглежда странно
Те раждат и големи изменения.

Култури и езици на изчезване
От гибел няма кой да ги предпази,
Великата посредственост ги мрази,
А злобата не ражда мисли трезвени.

Но шегобийците въвеждат смело
определение: “Глобално село”.

1760.

Невидимо животно с остри зъби
На стража е във всекиго от нас,
То иска с мисли хранено да бъде
И всички те са в неговата власт.

Да бъде някакси опитомено
Опитва не един сит богаташ
И опитите най-обикновено
Са свързани със опита на САЩ.

Благотворителност! Тя притъпява
На зъбите му злата острота,
На собственика даже носи слава
Със рекламираната доброта.

Така се стига лесно до изкупване
Греха с първоначалното натрупване.

1761.

Post hoc ergo propter hoc.

(Латинска сентенция)

По този повод стават много грешки
Осбено сред важните събития
И тези грешки се превръщат в тежки,
Щом свързват се с народното развитие.

Във “ненасилие, родило Свободата”
На Индия, а и на други нации,
За истина приема се лъжата
С приветствия и даже със овации.

Спасяване на хиляди евреи
Благодарение на обществото (?!)...
Гестапо не престава да се смее
Със ужасяващия смях на Злото.

А случаят еднакъв е досущ
Със баснята “Le couche et la mouche”

1762.

*Главното седалище на душата е в малка
жлеза, разположена в средата на мозъка.
(René Descartes, Les passions de l'âme)*

Мъдрецът не работи с доказателства,
А само със плода на своя ум
И всякакви странични обстоятелства
Той възприема като празен шум.

Прилича твърде много на пророците,
Презира точния експеримент,
Не вмества ли се фактът във уроците,
Изтрива го във същия момент.

С какви велики недоразумения
Се сблъсква неминуемо умът,
Когато собствените си прозрения
Над фактите поставя всеки път!

Но мъдреците стават по-човешки,
Щом знаем, че те също правят грешки

1763.

Видът на сграда с тежка грозота
Е свързан със отколешна традиция –
Подготвяйки човека за смъртта,
Да бъде банка, съд или полиция.

Тя предизвиква чувство на товар
Дори и от далечно разстояние
И с непринуден сатанински чар
Извиква тъпо страхопочитание.

Строителят успява да внуши
Стабилността на мрачното творение
И предварително да съкруши
В зачатък всяко дръзко намерение.

Във този смисъл и архитектурата
Понявга в помощ е на диктатурата.

1764.

Да си на подлостта сред океана
Самотен остров без подслон и хляб
Е твоята съдба предначертана,
Щом искаш да си честен, т.е. слаб.

Отровна вълна ще те залива,
Подсилена със вестникарска злост,
Отряд русалки с външност най-красива
Ще те приканват да им бъдеш гост.

Жестоката атака повсеместна
Е със едничката заветна цел –
Да възприемеш подлостта чудесна,
Тъй както всеки друг би я приел.

Нима ще вярваш на една измама
В подобни случаи, че избор няма?!

1765.

Магнетофонът сменя грамофона
И тъй започва ново поколение,
Намерило в лицето на сел-фона
Простор за прогресивните стремления.

Растат технологичните прегради,
Побити между старите и младите! –
Които някога били са млади,
Днес пишат срещу младежта докладите.

С изправянето гордо на Човека
И скъсването му с четириръкните
Съдба му се е паднала нелека
На старците да слуша препоръките.

А старците, дошли до възраст златна,
Тъжат за младостта си безвъзвратна.

1766.

Самозадоволяващата мисъл
Не е ли мъдростта на самотата?
На нея който сам се е орисал,
Самотен търси път към Свободата.

Чертае си пресветли кръгозори
На братство и на бъдеще чудесно...
За щастието общо ще се бори,
А то ще е за всички повсеместно.

Самотникът увлича и тълпите,
Започва се война със много кърви,
Моретата преливат от сълзите,
Последните в страната стават първи.

Пропуснал е във сметките безценни
Човеците, че са несъвършени.

1767.

Political science isn't science. US Congress recently decided it wasn't. (J. Stevens, The N.Y. Times, theweek.com)

Науката, ако е нелегална,
Не е ли за държавата ни язва? -
Да, язва е, но за беда печална
Тя много упорита се оказва.

Сдушат се групичка от хитри хора,
Написват върху лъскавата книга
“Научни трудове” и във простора
Започва нов хитрец да кукурига.

Възникват учредителни конгреси
Със борд и със управително тяло,
Дори с общопланетни интереси
И със сърце за суми зажадняло.

Държавите се доста различават –
Едни отказват, но пък други дават.

1768.

Запитвал съм се често, пак и пак,
Кой политик е най-малко опасен,
Дали умник или признат глупак,
Но отговор не съм намерил ясен.

В живота срещат се от всеки вид,
Едните рядко, другите по-често,
Но всички са с характер упорит
И всички са служители на Шесто.

И всички лъжат простия народ
Със обещания неизпълними
И всички хвалят робския хомот –
За тях обаче той е сладко виме.

Въпросът ми, признавам със тъга,
Без отговор остава засега.

1769.

Народа обвиняват в справедливост,
Но той фактически е без вина...
Със справедливост не, а с предвидливост
Той оцелява в тежки времена.

Издига мавзолеи на тирани,
А после ги взривява на възбог,
Царе-крадци дарява със имане,
Крадци-банкери пазят негов влог.

Но той живее хиляди години
Без да се плаши от война и мир
И знае – власт ще мине и замине,
А той ще има дума най-подир.

Каква ще бъде тази важна дума
Зависи от хомота и куршума

1770.

“Предателство” – двусмислено понятие...

Едни приемат го за смъртен срам,

А други за практическо занятие

С достоен вид, макар и не дотам.

В Америка, във Франция, в Германия,

Предателите честват със медал,

Присъждат им и героични звания –

За всеки, нещо важно щом е дал.

И Турция не прави изключение,

Създава им прилично реноме,

Цени полезното им достижение,

Но им прикачва името “дъонме”.

Изглежда, че Родината ни клета

Все още е препълнена с дъонмета.

1771.

Растат джамии, черкви, синагоги
Със странна постоянна бързина
При спазването на канони строги
Без оглед на високата цена.

И в тази благородна надпревара
Между различни мощни богове
Излиза на пазара всяка вяра
И за подкрепа своя бог зове.

Папистите света пречистват с клада,
Мохамеданите чрез меч свещен,
Иудеите разпъват без пощада
Със гняв от Саваот благословен.

И всеки с всекиго се надпреварва
На вечните измислици да вярва.

1772.

Настъпва ли десексуализация
Със възцаряване на старостта? -
Настъпва. И подобна операция
Е на езика роден във властта.

Мъже, жени, от някой ден нататък
Минават в групата на среден род
И “той” и “тя” на “то” ще са придатък
До края на достойния живот.

Роднини и приятели ги тачат
Като ги “то”-тват нежно всеки път,
Те нямат сили даже да заплачат
И предпочитат кротко да мълчат.

Горепосоченото усредняване
Ги готви за небесното представяне.

1773.

Бях бронзов паметник в цял ръст изправен,
Поставен на площада във средата,
За да не бъде никога забравен
Денят, когато мрях за своите братя.

Крадец свали хвалебствените думи,
Вградени в камъка на постаментата
И чрез получените дребни суми
За рязане снабди се с инструмента.

Отряза ми успешно двата крака
И за града остана само бюста...
Крадецът даже пет дни не изчака
И панорамата е вече пуста.

Охрана сложи градската управа,
Но липсва ѝ какво да охранява.

1774.

Различни са човешките нагласи
До степен да извикват удивление:
Поет се вдъхновява от носа си,
Но не и от народните тежнения.

Подобно на добри специалисти
И музите са тясно профилирани,
Едни са чисти и идеалисти,
А други се спечелват с буца сирене.

Завиждам твърде често на творците,
Възпяващи крилцата пеперудени,
А са незрящи редом със слепците
За грижите на хората отрудени.

Безспорно е полезно да ги видите
Как страдат за смъртта на какавидите.

1775.

Посмъртното безсмъртие е тъжно
И даже злонамерено изглежда,
Но Времето не се усеща длъжно
Да възкресява мъртвата надежда.

Ван Гог, Камоеш, Омир, Модилиани
И Галоа – детето гениално,
Са сред духовните ни великани,
Убити с безразличие скандално.

Аз убеден съм, че и днес живеят
Поети с правото да са велики,
Но не желаят и дори не смеят
Да тръгнат редом със творци безлики.

Те неизвестни са за всички нас
Но Бъдещето чака ги в Парнас.

1776.

Ако творбата нищо не съдържа
Със сигурност тя твърде е подробна
И млад критик ще я похвали бърже,
Че на велик шедьвър е подобна.

За празнотата – само думи топли,
Там може що ли не да се постави!
Въображението ще изчопли
Идейност, вярност и партийност здрави.

За Вожда бъде ли предназначена,
Тя тутакси не ще е празна вече,
Ще бъде по заслуги наградена
И авторът ще стигне надалече.

За алхимика всичко е готово,
За да превърне златото в олово.

1777.

Неизбухналата демокрация
Може още векове да тлее
Без да стряска спящата ни нация
Със въпроса Правдата къде е.

Правдата линее, запокитена
В скъпите бандитски кабинети,
Окована от ламя преситена
Между възрожденските портрети.

Колко кръв безмерна на героите
Във борба за Свобода пролята
На Историята по завоите
Не можа да промени съдбата!

Пълни сме със розово очакване
Сред мечти, от робствата натрапвани.

1778.

Ако Простака би бил пъстра книга,
Той би се радвал на голям тираж –
До доста милиарди ще достига
На фона на културния пейзаж.

Но книга той не е, а дело живо,
Неуморим във своята борба,
Несправедливо или справедливо
Създаден от могъщата съдба.

Режими и столетия се сменят,
Но факт незаменим остава той,
За него благодатен е теренът
Без оглед на обществения строй.

От някои наистина е мразен,
Но всъщност е природосъобразен.

1779.

Granpa Вазов, **your** език
Loves each our аратлик!

Който **hater makes attempt**
Да го **kill-ва** със **contempt**,

He shall perish яко дим,
Праса гиби чок кестим...

Necessary е закон
Full of very good резон

Но на **sale** и бит-пазар
Газетар **needs** бир юлар -

He looks not като човек
But като сокак кьопек.

Granpa Вазов, будь спокоен
Теб те пази Леа Коен!

1780.

Подлеци са нужни на властта...
Някои заварва наготово,
Други произвежда с помощта
На оръжие и топло слово.

А за мен най-важният момент
Е когато се попълни щата,
А напират мощем контингент
Кандидати, вещи в занаята.

Налице е страшен свърхзапас,
Върнат от държавната машина
И не се ли усвои у нас,
Псле се отправя към чужбина.

Със излишеци от този сорт
Се подкрепят родният експорт.

1781.

Разкайлият се престъпник броди
Из не една литературна страница
И там красив живот за пример води,
Но не излиза той от тази граница.

А действителността е по-различна –
Тук предумишлените разкайния
Са с неприемливост категорична
И никой не ги взима под внимание.

Престъпникът потъва все по-низко
И проститутките остават във бардаците,
Така е от Москва до Сан Франциско,
А другото е мит за първолаците.

Освен ако във бъдещата практика
Не се разчита и на профилактика.

1782.

Със паметници чествуваме забравата
На хората умрели вместо нас,
Във камъка присаждаме им славата
И тя попада в неговата власт.

За нас – с жени, с деца и със родители
Остава народополезен труд
Във чест на скъпите ръководители
И Вожда, който вредом е прочут.

Цената на житейското спокойствие
Старателно заплащаме така,
Защото кротостта основно свойство е
Сред незасегнатите от ЧеКа.

Насилие, примесено със глад,
На робството е белег всепризнат.

1783.

За бъдещето се предсказва трудно
Освен ако се каже, че е мрачно...
А за човечеството многолюдно
Е, общо взето, мрачното удачно.

От всеки век творците най-големи
За следващия щастие предричат
Ведно със политически системи,
А фактите по-късно ги отричат.

Страхувам се какво да предположа
Ако закономерността се спазва –
Планетата ще легне ли под ножа,
Затъкнат здраво в ядрената пазва?

Навярно скоро ще се разбере
Съдбата злото ще ли прибере.

1784.

Каква част от имотите народни
Да се употребяват всеки ден
За начинания богоугодни
Е прост проблем, но още нерешен.

Не е известно колко, но са много,
Умрелите от безпощаден глад,
Благата за да се пожертват Богу
Във този най-набожен земен свят.

А има острови обезлюдени,
Защото силите на цял народ
Напълно са били употребени
Във служба на пореден Саваот.

Но вярващите никак не обичат
От грешките поука да извличат.

1785.

Горките комсомолски активисти! –
На Партията родна бяха меч,
Кълнях се да станат комунисти
И да участват в класовата сеч.

Още ги помня как се горещяха
Във надпревара кой да бъде пръв
Когато безогледно клеветяха
Посочения враг със бясна стръв.

Но строят свърши. Как не се намери
Един единствен да го защити?!
Те, някогашните функционери
В грях обвиниха своите бащи!

И са готови всеки да крепят
Ако намерят хора да платят.

1786.

Някои харесваха комунизма.

(Факт)

За средния глупак той бе изгоден,
Несвързан бе със умствено усилие,
Но свързал беше здраво края роден
И плащаше за вярност с изобилие.

Измисли ново слово той за кражба
И кражбата стана експроприация,
Крадците имаха от нея дажба
Под лозунга “народна демокрация!”

Навлизаха във чуждите квартири
И ги във свои жилища превръщаха,
Защото сметка никой не им дири,
А собствениците сълзи преглъщаха.

За дълго беше предопределено
Съдбата ни да бъде във червено.

1787.

“Предателство-пари-предателство”
Е тайната на не един успех,
А жертвата е не едно приятелство
И аз това за принцип възприех.

Кого ли не от мойто обкръжение
Пред Вожда си аз не наклеветих
И всеки път поредно повишение
Със най-голяма леснина добих.

Изтъкнат съм напред сред активистите,
Навярно на ЦеКа ще стана член,
За пример сочат ме на комунистите,
Кой може вече да се мери с мен!

През целия достоен мой живот
Аз нямам никакъв погрешен ход.

1788.

Екзекутирането на палача
Едва ли ме изпълва със печал,
За него никога не ще заплача –
Загива точно както е живял.

Какви ли са предсмъртните минути
На странния професионалист?
Подобно на престъпници прочути
Той ярка би създал животопис.

Но не! Любимата му гилотина
За сетен път в очите му блести,
Животът му сред много смърт премина,
Но този път Смъртта не му прости.

В отвъдното безмълвно се пренесе,
А всъщност можеше да се обеси.

1789.

Че революциите са заразни,
Отдавна е известно на тираните
И затова с усилия напразни
Ожесточават срещу тях забраните.

Нечакани и чакани избухват,
Обхващат с пламъка си континентите
И троновете на кралете рухват
Ведно с короните и парламентите.

Обикновено свършват неуспешно,
Затъват всички във кръвопролития,
(Уместно рядко, по-често погрешно),
Но пълнят времето ни със събития.

След тях, че няма връщане назад,
Отдавна вече факт е всепризнат.

1790.

Народите изчезват постепенно
С надежда, че това не ще се случи,
Защото тялото им е нетленно
И че да оцелее ще сполучи.

На миналото образът закрива
Все повече живота им сегашен
И всяко поколение се свива
И краят се привижда все по-страшен.

А щом умре и жителят последен
Обрядът се извършва не от попа,
А с помощта на историк пореден,
Изучил се във САЩ или Европа.

Той определя кой е печеливш,
А на народа слага надпис “бивш”.

1791.

Ще стане ли известен онзи знак,
Понастоящем тайнствен и невзрачен,
Чрез който към приятел или враг
Откликваме по неизменен начин?

Това важи за зов, за символ, песен,
Способни да увличат с дива мощ
И чийто дух, от масите понесен,
Се сраства с волята на някой вожд.

Пречупеният кръст, и сърпът с чука,
А също флагът, в битката развян,
Противно на студената наука
Увличат хората във смъртна бран.

Защо не иначе е, а така,
Ще трябва да надникнем в ДНК.

1792.

Във лагерите страшни на ГУЛАГ
Какво е ставало с диабетиците? –
Те всичките измрели са до крак
Ведно със здравите и със медиците.

Опитвам се да си представя кой
Би им обърнал в онзи ад внимание...
Лекували са ги успешно с бой
По устава на общо основание.

Те се стараели да не умрат
Не само от инстинкт за съхранение,
Но и семействата за да спасят
От обвинения и от гонения.

Да си убит като предател злобен,
Това е за рода ти знак надгробен.

1793.

Да обрисувам със слова терора
Изглежда доста лесно, но не е;
Терор е за невинните в затвора,
Но речниците не ги правят те.

Диктаторът го смята неизбежен,
От масите за да се защити
И във убийствата е най-прилежен –
Кръвта не се решава да пести.

Убитите не могат да говорят
И този много популярен факт
Ги силно възпрепятства да оспорят,
Че са убити чрез законен акт.

При отговора, ако е с отсрочка,
Ще стане ясна гледната ни точка.

1794.

Осланял съм се на наивността си
Във дните на големи изпитания
И заедно със трудовите маси
Съм трупал гняв и разочарования.

Един мит само няма да приема,
Макар да е отдавна в обръщение
Под формата на постоянна тема
За смисъла на дружното решение.

А този мит е като всички други,
От действителността опровергаван е,
Защото най-нетрайните задруги
Са тези с колективното представяне.

Зад тях обикновено скрит във мрака
Диктаторът момент удобен чака.

1795.

Беда не е, че те са лицемери,
Беда не е, че аз добре го знам,
Бедата е, че друг не се намери,
Комуто своя свиден глас да дам.

Издигната отвсякъде преграда
Предпазва изборите всеки път
От изключителната изненада
Почтени хора там да се вредят.

Избранникът, по правило посредствен,
Единствено способен да краде,
Във кратък срок оказа се подследствен
И се наложи поста да сдаде.

Но лошо е за наште съдбини,
Че друг по-лош от него го смени.

1796.

Достатъчна ли е невинността ни,
За да изчезнат всички врагове,
Земята без конфликти да остане
И нещо като рай да основе?

Оказва се, че тя е недостатък,
Подобно на магнит привлича зло,
Пои го, храни го, и тъй нататък,
И пази чисто своето чело.

Вместо невинност искам справедливост,
А тя се получава чрез борба,
Не чрез миролюбивата сълзливост,
Не чрез молби към глухата Съдба.

Признавам, че във много отношения
Въпросът е открит за други мнения.

1797.

Божественият произход на краля!-
Каква велика глупост, мила мале!

Отдавна завладяла е света,
Владее го преди и след Христа,

Военните победи я прославят,
Послушните жреци я освещават,

Похвалите си никой не пести,
Върху короната щом заблести,

А кралската свещенна кръв се пази
Чрез чужда кръв, пролята на талази

За благо на славния хитрец,
Защото бил се раждал във дворец...

Докато дойде бурната година
На чистата и свята гилотина.

1798.

Не е известно много за Езоп
Освен къде е краят негов роден,
Живял е дълго като жалък роб
И нивга после не е бил свободен.

Животни за герои е избрал
За своите обезсмъртени басни,
Като по този начин е признал,
Че хората за него са опасни.

И те наистина опасни са били
И от безумна завист го убили –
На завистта отровните стрели
Са вечните и всемогъщи сили.

А именно защото са страхотни те,
Спасението ни е при животните.

1799.

Природно изключително явление
Е свързано с появата на чест -
На обстоятелствата по стечение
То пречка е за нашия прогрес.

Макар и да е рядко притежание,
Честта на притежателя тежи,
Той много лесно губи състезание
Със хората използващи лъжи.

В природата честта не е в разчетите
На еволюционния подбор,
Тъй както липсват там сред възприетите
Понятия за срам и за позор.

И всеки, който на честта разчита,
В живота доста болки ще изпита.